

РЕШЕНИЕ

№ 471

гр. Кюстендил, 22.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, XI-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на осми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Елисавета Г. Деянчева

при участието на секретаря ЗОЯ ДР. ТРЕНЕВА
като разглежда докладваното от Елисавета Г. Деянчева Гражданско дело № 20211520102492 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 422 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), във вр. с чл. 415 от с.к.

Образувано е по искова молба, депозирана от „Еос Матрикс“ ЕООД против Д. Р. ИВ..

В исковата молба се сочи, че на 01.09.2008г. в гр. Кюстендил бил сключен Договор за потребителски кредит № FL452958 между „Юробанк И Еф Джи България“ АД (с настоящо наименование „Юробанк България“ АД), ЕИК: 000694749 и ответника в настоящото за сума в размер на 10000.00 лв. Като доказателство, че сумата била усвоена ищецът представя банково бордеро № 3069989/02.09.2008г.

Съгласно условията на договора кредитът се олихвявал с лихвен процент съгласно чл. 3 като същият следвало да се върне на 120 месечни вноски, всяка в размер на 162,56 лв. и с краен падеж – 02.09.2018г. Последната изравнителна вноска възлизала на 163,06 лв.

Кредитополучателят не изпълнил договорните си задължения, поради което непогасеното задължение възлизало на 11743,41 лв., от които: 9840,96 лв. – главница и 1902,45 лв. – договорна лихва.

Понастоящем кредитът бил изцяло изискуем поради настъпил падеж и на последната погасителна вноска, а именно - на 02.09.2018 г.

Твърди се, че на 18.01.2016г. процесното вземане срещу ответника било прехвърлено на ищцовото дружество на основание сключен договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия). Изпратено било уведомление по смисъла на чл. 99 от ЗЗД до длъжника от цедента чрез надлежно упълномощения за това цесионер, чието съдържание било приложено и към исковата молба с оглед установяване редовност на

връчването.

Ищецът сочи, че пристъпил към принудително събиране на вземанията си като в тази връзка било образувано ч. гр. д. №1821/2021 г. от описа на КРС, по повод на което била издадена и заповед за изпълнение за следните суми: 4500,00 лв. – частично от общо задължение за главница в размер на 9840,96 лв. и 500,00 лв. – частично от общо задължение за договорна лихва в размер на 1902,45 лв. В законоустановения за това срок срещу издадената заповед било депозирано възражение, което обусловило и интереса на дружеството от завеждане на иска по настоящото производство.

И към настоящия момент процесното вземане не било погасено.

Сочи се, че досежно вземането по заповедта, представляващо договорна лихва, се прави оттегляне по см. на чл. 232 от ГПК.

Ето защо се поддържа искане да бъде признато за установено в отношенията между страните, че ответникът Д. Р. ИВ., ЕГН: *****, с адрес: гр. К., ул. „Н. Р.“ № ** дължи и следва да заплати на „Еос Матрикс“ ЕООД, ЕИК: 131001375, със седалище и адрес на управление гр. София, р-н „Възраждане“, ул. „Рачо Петков – Казанджията“ № 4-6 сумата от **4500,00 лв.** (четири хиляди и петстотин лева) **частично** от общо задължение за главница в размер на 9840,96 лв. по Договор за потребителски кредит № FL452958 от 01.09.2008г., **ведно** със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на Заявлението по чл. 410 от ГПК в съда до окончателното изплащане на сумата.

Претендират се и сторените разноси в настоящото, а и в заповедното производство.

В срока по чл. 131 от ГПК ответната страна е депозирала писмен отговор.

Оспорва наведените в исковата молба обстоятелства, в т.ч. наличието на валиден договор за потребителски кредит, както и валиден цесионен такъв, респ. наличието на ликвидно и съществуващо вземане.

Твърди, че договорът за продажба на процесното вземане не е породил прехвърлителния си ефект, поради което и ищецът не може да се легитимира като титуляр на вземането. Отделно, същият бил и недействителен като сключен в противоречие и заобикаляне на закона – чл. 3а и чл. 9 от ЗПК.

Оспорва вземането по основание и размер. В този смисъл се сочи, че ищцовото дружество не посочвало към кой момент ответникът е преустановил обслужването по кредита, кои са непогасените вноски, съотв. – за кой период се претендира вземането.

Описаното в раздел Доказателства, т.4 „Приложение 1“ към договора за цесия било без дата, с недостоверно съдържание и се съставлявало приложение към сочения договор.

Прави възражение за изтекла погасителна давност.

Претендира сторените съдебно-деловодни разноси.

В съдебно заседание ищецът не изпраща процесуален представител като исковата молба се поддържа от същия посредством предварително депозирана в изложения смисъл молба. Ответникът оспорва молбата, чрез процесуалните си представители, по съображенията в отговора.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от приетия като доказателство по делото Договор за потребителски

кредит № FL452958 от 01.09.2008 г. – на л. 5 до 7 от делото, „Юробанк И Еф Джи България“ АД предоставило на ответника сума в размер на 10000,00 лв., представляваща потребителски кредит, разходван за текущи нужди. Уговорено било заплащането на годишна лихва при усл на чл. 3, ал.1 от Договора при ГПР от 17.15%. Кредитът следвало да се върне на 120 месечни вноски съгласно приетия погасителен план (л. 8 до 10).

Представеното на л. 11 от делото банково бордеро № 3069989/02.09.2008 г. установява усвояването на сумата по заемния договор по сметка на кредитополучателя, идентична на посочената в процесния договор такава.

Не се спори, че сумата по договора не е напълно възстановена.

Видно от приложения договор за прехвърляне на вземания от 18.01.2016 год. сключен на основание чл. 99 от ЗЗД между „Юробанк България“ АД и ищеца, ведно с Приложение към потвърждение на цесията, вземането по договор за кредит с FL452958/02.09.2008г., било прехвърлено на ищцовото дружество, заедно с всички лихви, такси и разноски.

С представено по делото пълномощно с нотариална заверка от 19.02.2021 г. на л. 20 и 21, цесионерът и ищец в настоящото бил упълномощен да извърши от името на упълномощителя и цедент уведомяване на длъжниците по смисъла на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД, чиито вземания са предмет на договор за прехвърляне на вземанията от 18.01.2016 год. Пълномощното е с валидност до 31.01.2026 г. освен ако не бъде оттеглено по-рано, за каквото оттегляне данни по делото липсват. На свой ред цесионерът упълномощил (с пълномощно от 02.05.2017г. - л. 22 и 23 от делото) адв. П. В., като управляващ съдружник на АД „Василев и партньори“, за сочените действия.

Било изпратено по реда на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД уведомление изх. № 592/24.08.2021г. (л. 17) от цесионера (представляван от упълномощения адв. Василев) като пълномощник на цедента, за извършените продажби на вземането.

Соченото уведомление (е останало непотърсено от получателя и ответник в настоящото (спр. л. 18 и 19).

Прието е и заключение по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, според което съгласно извлечение от банковата сметка, обслужваща кредита, последният е усвоен на 02.09.2008 г. в размер на 10.000 лв. Към 16.05.2022 г. дължимите суми били, както следва: 9840.96 лв. главница, 1899,45 лв. – договорна лихва и 3,00 лв., представляващи разноски.

Видно от материалите по приложеното ч.гр.д. № 1821/2021 г. на КРС, в полза на заявителя – ищец понастоящем, била издадена Заповед за изпълнение на парично задължение № 439/2021 г. за сумите, част от които са предмет и на исковата молба в настоящото производство, срещу която в законоустановения за това срок било депозирано възражение по чл. 414 от ГПК.

С оглед на това заповедният съд е указал на заявителя, че може да предяви иск за установяване на вземането си в едномесечен срок, като именно в срока по чл. 415 от ГПК заявителят по заповедното производство е предявил настоящите положителни установителни искове.

Горната фактическа обстановка съдът прие за безспорно установена след

преценка поотделно и в съвкупност на всички събрани по делото писмени доказателства, които са допустими, относими и безпротиворечиви.

При така установените фактически обстоятелства по делото, съдът приема от правна страна следното:

По допустимостта: Предявени са установителни иски по реда на чл. 422 от ГПК във вр. с чл. 415, с предмет установяване съществуването на вземането, заявено по реда на чл. 410 ГПК, за което е било образувано ч.гр.д. № 1821/2021 г. на КРС.

При извършената служебна проверка за допустимост на исковата претенция се установи, че в полза на ищеца е била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК за вземането, част от което е предмет на настоящата искова молба. Заповедта е била връчена на длъжника като в законоустановения за това срок последният е депозирал възражение по чл. 414 от ГПК, поради което съдът е разпоредил процедура по чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК. Указанията на заповедния съд до заявителя са съответни на установените обстоятелства, като е спазен и срокът за предявяване на установителния иск. При посочените съображения претенцията е допустима.

За прецизност съдът ще посочи, че няма пречка предмет на настоящото производство да е част от вземането по издадената в заповедното такова заповед за изпълнение. В този случай за незаявената чрез иска по чл. 422 от ГПК сума (в случая не се поддържа изначално пред исковия съд вземането за договорна лихва, предмет на издадената заповед за изпълнение), заповедта за изпълнение подлежи на обезсилване, като компетентен да стори това е заповедният съд на осн. чл. 415, ал.5 от ГПК.

По основателността: Целта на предявяването на иск в хипотезата на чл. 415 вр. чл. 422 от ГПК е да се установи наличието на вземането към момента на подаване на заявлението, за което е издадена заповед за изпълнение, но вече със сила на пресъдено нещо, тъй като в случая депозираното по реда на чл. 414 от ГПК възражение препятства влизането ѝ в сила. При основателност на претенцията и съгласно чл. 416 ГПК заповедта за изпълнение придобива изпълн. сила и въз основа на нея съдът издава изпълнителен лист.

В случая не се оспорва обстоятелството, че в хода на заповедното производство е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК за част от търсените суми в полза на настоящия ищец, срещу която в срок е депозирано възражение.

Не е спорно и че между „Юробанк И Еф Джи България“ АД и ответника е бил сключен договор за паричен заем, въз основа на който са му били предоставени, съотв. усвоени сумите, предмет на договора.

Липсва спор и по това, че ответникът е останал задължен по този договор.

Спори се по действителността на процесния източник на облигационни отношения, без обаче да са наведени каквито и да е доводи, обосноваващи възражението на ответната страна в тази насока. В последния смисъл, с оглед задължението на съда да следи и ех officio за наличието на пороци в същия, обуславящи недействителността му, настоящият състав не намира такива да са налице. Нещо повече, изискванията досежно формата на договора, размера на шрифта и т.н., като потребителски такъв, предидени в ЗПК, с оглед момента на сключване на процесния източник на облигационни отношения, са неотнормирани спрямо него. Договорът е подписан от двете страни по правоотношението, което обосновава постигнато съгласие между същите по параметрите на сделката. А последните, така

както са уговорени, не разкриват явно неравноправие между правата и задълженията на страните. При тези съображения, настоящият състав намира да е възникнало валидно облигационно отношение, обвързващо контрагентите по процесния договор.

По отношение на извършената цесия:

Кредиторът е прехвърлил процесното вземане с договор за цесия от 18.01.2016г. на ищцовото дружество като за извършеното прехвърляне било изпратено на И. уведомление по см. на чл. 99 от ЗЗД, за което писмените доказателства по делото установяват, че не е получено от адресата, доколкото пратката е останала непотърсена от него.

В този аспект следва да се посочи, че по правилос договора за прехвърляне на вземания кредиторът прехвърля вземанията си на трето лице, като за това не е необходимо съгласие на длъжника. За да произведе действието си спрямо него обаче, цесионният договор следва да му бъде съобщен от предишния кредитор съгласно разпоредбите на чл. 99, ал. 3 и ал. 4 от ЗЗД. Уведомяването на длъжника е предвидено с цел същият да узнае за договора за цесия с оглед изпълнение на задълженията му на новия кредитор и също така да го защити срещу ненадлежно изпълнение на неговото задължение на лице, което вече не е носител на правата по съответния договор. В съдебната практика се приема, че уведомлението може да се връчи на длъжника и заедно с исковата молба, който факт следва да се зачете съгласно чл. 235 ал.3 от ГПК. Липсва законово ограничение съобщаването на цесията да се извърши от новия кредитор, който действа като пълномощник на стария кредитор, което действие се възприема за валидно и поражда правно действие.

В настоящия случай по делото е представено Уведомление № 592/24.08.2021г. (л. 17), изходящо от цесионера (последният представляван от упълномощения адв. Василев) като пълномощник на цедента, досежно уведомяването на длъжника за станалото прехвърляне на вземането. Така изготвеното уведомление обаче, съдът намира, че е компрометирано и не може да постигне процесуалния си ефект, та дори и то като приложение към настоящата искова молба.

Така, както съдът посочи, липсва пречка уведомяването на длъжника за процесната цесия да се извърши и от надлежно упълномощения от цедента за това цесионер. По делото е представено пълномощно в този смисъл – л. 20 и 21 от делото, същото нотариално заверено от дата 19.02.2021г. Тоест, считано от посочената дата ищцовото дружество е било надлежно овластено да уведоми длъжника от името на цедента за станалото прехвърляне на процесното вземане. На свой ред цесионерът, на 02.05.2017г., упълномощил за посоченото действие адв. П. В. от АД „Василев и партньори“. Така извършеното упълномощаване предхожда по време пълномощното от 19.02.2021г. Тоест, „Еос Матрикс“ ЕООД като упълномощител, е овластил адв. Василев с права, с които дружеството все още не е разполагало. Ето защо упълномощаването му, считано от 2017г., не е произвело процесуалния си ефект и последният е действал при пълна липса на представителна власт (*falsus mandati*). И макар да е вярно, че процесното уведомление е от 24.08.2021г., т.е. след надлежното упълномощаване на цесионера от 19.02.2021г., то последното само по себе си не е в състояние автоматично да валидира упълномощителната сделка с пълномощник сочения процесуален представител. Ето защо последният е следвало да бъде изрично упълномощен за съответните действия по см. на чл. 99, ал.3 от ЗЗД след 19.02.2021г. и то при уговорена възможност между цедент и цесионер за преупълномощаване в съответствие с изискванията на чл. 43 от ЗЗД, каквато данните по делото не установиха да е налице.

Изложеното сочи на това уведомяването на длъжника за процесната цесия да е ненадлежно извършено, което на свой ред обосновава липсва на активна материалноправна легитимация за ищеца по предявения иск. Ето защо, последният подлежи на отхвърляне само на това основание и без да се изследват останалите наведени от процесуалните представители на ответната страна доводи.

Дори и да се счете, че изложените аргументи не са основателни, правото на иск досежно процесните вземания следва да се приеме за погасено по давност. Налице е позоваване на ответника в тази насока още в отговора на исковата молба.

Процесното вземане за главница произтича от договор за потребителски кредит, разновидност на общата фигура на договора на заем, а за вземания, произтичащи от договор за заем, се прилага общата петгодишна давност предвид разпоредбите на [чл. 110](#) и [чл. 111 от ЗЗД](#). В този смисъл е трайната и еднопосочна съдебна практика, като съгласно *Решение № 28 от 05.04.2012 г. на ВКС по гр. д. № 523/2011 г., III г. о., ГК*. А съгласно [чл. 114, ал. 1 от ЗЗД](#) давността тече от момента, в който вземането е изискуемо – така напр. с *Решение № 161 от 08.02.2016 г. на ВКС по т. д. № 1153/2014 г., II т. о., ТК*, се приема, че при разсрочено плащане на отпуснатия кредит всяка погасителна вноска става изискуема с настъпването на съответния падеж. В *Решение № 90 от 31.03.2014 г. на ВКС по гр. д. № 6629/2013 г., IV г. о., ГК*, се сочи, че: "Съгласно [чл. 114, ал. 1 от ЗЗД](#), давността тече от момента, в който вземането е изискуемо. Задължението, поето от ответницата....., е да внася анюитетните вноски за погасяване на задълженията по договорите за кредит и следователно давността тече отделно за всяка анюитетна вноска от датата, на която плащането е било дължимо по отношение на банката. "

Тук съгласно [чл. 15](#) от договора при неплащане на която и да е месечна вноска кредитът става предсрочно изискуем в целия му размер. Последното установено плащане е за месец май 2013 г. Така следва да се приеме, че кредитът следва да се счита за предсрочно изискуем към 10.06.2013 г. Следователно и доколкото срокът е уговорен в полза на кредитора, в настоящия случай общият петгодишен давностен срок е започнал да тече от този именно момент. Ищецът е предприел действия за събиране на вземането си на 17.09.2021г. с депозирането на заявление за издаване на заповед за изпълнение по [чл. 410 ГПК](#), заради което петгодишният давностен срок е изтекъл. В хода на процеса ищеца не е ангажирал доказателства, които да установят обстоятелства, довели до спиране или прекъсване на давността преди образуване на заповедното производство, заради което предявеният иск с правно основание [чл. 422](#) във вр. [чл. 415 ГПК](#) би бил неоснователен и като погасен по давност. С това се погасяват и произтичащите от главното вземане допълнителни такива.

Съгласно задължителната тълкувателна практика по прилагането на закона, обективизирана в т.13 от ТР4/2014г. по тълк. д. 4/2013г., ВКС, ОСГТК, при отхвърляне на иска по [чл. 422](#) от ГПК, издадената в заповедното производство заповед за изпълнение не подлежи на обезсилване, но въз основа на нея не следва да се издава изпълнителен лист.

Само за прецизност съдът отново ще посочи, че претенцията за възнаградителна лихва, същата предмет на издадената заповед по ч.гр.д. № 1821/2021г. на КРС, не е поддържана в исковото производство въобще. Поради това, заповедта в посочената част подлежи на обезсилване, като преценката за това е на заповедния съд (арг. от разпоредбата на [чл. 415, ал.5 от ГПК](#)).

По разностите в настоящото производство:

Отговорността на страните за разноси по чл. 78 ГПК е функционално обусловена от изхода на спора. Поради това разпоредбата на чл. 81 ГПК предвижда, че съдът се произнася и по исканията на страните за разноси във всеки акт, с който приключва делото в съответната инстанция. Ето защо и на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК с оглед изхода на спора, разноси се дължат единствено на ответната страна, като доказателства за сторени такива са налични на л. 34 от делото – 580,00 лв. заплатено адвокатско възнаграждение по банков път, за което са представени и надлежни доказателства (л. 35 от делото).

По разностите в заповедното производство:

В съдебната практика се възприема принципното разбиране, че с подаването на възражение срещу издадената заповед за изпълнение и предявяването на иск за установяване съществуването на вземането, изпълнителната сила на заповедта в частта за разностите отпада. Заради това при постановяване на решението си по установителния иск, съдът в исковото производство разпределя отговорността за разностите, направени в заповедното производство. В случая данни за сторени такива не са налице, поради което и не следва да се присъждат.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ предявените искове от „Еос Матрикс“ ЕООД, вписано в ТР при АЗ с ЕИК: 131001375, със седалище и адрес на управление гр. София, р-н „Възраждане“, ул. „Рачо Петков – Казанджията“ № 4-6, да бъде признато за установено в отношенията между страните, че ответникът Д. Р. ИВ., ЕГН: *****, с адрес: гр. К., ул. „Н. Р.“ № ** дължи и следва да заплати ищеца сумата от **4500,00 лв.** (четири хиляди и петстотин лева) **частично** от общо задължение за главница в размер на 9840,96 лв. по Договор за потребителски кредит № FL452958 от 01.09.2008 г., **ведно** със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на Заявлението по чл. 410 от ГПК в съда до окончателното изплащане на сумата **КАТО НЕОСНОВАТЕЛНИ И НЕДОКАЗАНИ**.

ОСЪЖДА „Еос Матрикс“ ЕООД, ЕИК: 131001375, със седалище и адрес на управление гр. София, р-н „Възраждане“, ул. „Рачо Петков – Казанджията“ № 4-6 **ДА ЗАПЛАТИ НА** Д. Р. ИВ., ЕГН: *****, с адрес: гр. К., ул. „Н. Р.“ № ** сумата в размер на **580,00** лв. (петстотин и осемдесет лева), представляваща сторени съдебно-деловодни разноси.

Препис от настоящия съдебен акт да се връчи на страните по делото, заедно със съобщението за постановяването му на основание чл. 7, ал. 2 ГПК.

След влизането на решението в законна сила препис от него да се изпрати на заповедния съд.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Кюстендил в двуседмичен срок от съобщаването му.

Съдия при Районен съд – Кюстендил: _____